

Przypowieści znad Morza

Historie z przesłaniem

„Słowa, które powiedziałem do was, są duchem i żywotem” — Jan 6:63.

Nie tylko apostołowie i uczniowie widzieli ducha Bożego w naszym Panu, lecz nawet urzędnicy świątynni: „Nigdy jeszcze człowiek tak nie przemawiał, jak ten człowiek mówi” (Jan 7:46). Trudno zrozumieć, dlaczego ktoś nie chciałby pójść za takim człowiekiem, gdyby został zaproszony. Czas, który uczniowie spędzili z Nim, był największym doświadczeniem w ich życiu. Wciąż jednak mieli pytania. Co będzie dalej i kiedy zostanie ustanowione Królestwo? Jaka będzie ich nagroda i jak dużo czasu upłynie do powrotu Jezusa?

W połowie swojej służby na brzegu Jeziora Galilejskiego Jezus wygłosił doniosłe kazanie, które pomogło uzyskać odpowiedzi na niektóre z ich pytań. Składało się ono z siedmiu przypowieści, zapisanych w Ewangelii Mateusza 13.

Jego słowa były testem określającym, kto naprawdę jest spragniony Słowa Bożego i jest gotowy za Nim podążać. Przypowieści te dawały nadzieję nie tylko słuchającym, lecz także wszystkim chrześcijanom przez cały Wiek Ewangelii, w tym chrześcijanom naszych czasów.

W tamtym czasie uczniowie oczekiwali, że Mesjasz wkrótce przyniesie wolność Izraelowi i będzie rządził wszystkimi narodami. Poprzez te siedem przypowieści Jezus przedstawił podstawowe pojęcia dotyczące Królestwa Bożego. Każda przypowieść opisywała konkretną cechę tego Królestwa, lecz miała również wspólny temat duchowego wzrostu. Jezus objawił etapy chrześcijańskiego rozwoju, zaczynając od zasiania ziarna prawdy w ludzkich sercach.

Siedem przypowieści wydaje się odpowiadać siedmiu etapom Kościoła opisanym w Objawieniu.

Przypowieść o siewcy – Mat. 13:3-9; 18-23 – Efez

Przypowieść ta opisuje człowieka siejącego ziarno na swoim polu. Podczas siewu część ziarna spadła na drogę i została zjedzona przez ptaki. Ziarno spadło także na skalisty grunt i zostało spalone przez słońce. Inne nasiona spadły na ziemię pełną cierni i zostały zaduszone. Wreszcie ziarno padło na dobrą ziemię i wydało pożądane ziarno.

Ziarno w przypowieści przedstawia Słowo Boże, które trafia na cztery różne typy ludzi, zobrazowane przez różne rodzaje gleby. Opisuje to różne stany serca tych, którzy słyszą Słowo. Niektóre nasiona padły na drogę i zostały zjedzone przez ptaki. Inne nasiona padły na grunt skalisty i nie mogły wzrastać. Niektóre padły między ciernie i zostały zaduszone. Ziarno, które padło na dobrą ziemię, przyniosło jednak obfity plon. Osobista lekcja jest taka, że Pan szuka tych, których serca przynoszą obfity duchowy plon.

Przypowieść ta ilustruje również początkowy zasięg Słowa Bożego na początku Wiek Ewangelii. Siewcami byli Pan i apostołowie. Odpowiadającym im pierwszym zborem w Objawieniu jest Efez. Brat Russell sugeruje, że nazwa ta oznacza „pierwszy” lub „pożądany” (R5992). Opisuje to czystość tych pierwszych nawróconych oraz przywódców. W kolejnych jednak wersektach Kościół ten został skrytykowany za porzucenie swojej pierwszej miłości, co wskazuje, że ziarno padło również na kamienistą glebę lub serca.

Przypowieść o pszenicy i kłakolu – Mat. 13:24-30; 36-43 – Smyrna

W następnej przypowieści Jezus porównał Królestwo Niebieskie do człowieka siejącego na swoim polu. Gdy ten spał, przyszedł wróg i zasiał na jego polu kłakol. Gdy pszenica i kłakol rosły, słudzy tego człowieka zauważyli dwie rośliny i zasugerowali usunięcie kłakolu. Powiedziano im jednak, aby pozwolili obu rosnąć do czasu żniw, aby pszenica nie została omyłkowo wyrwana razem z kłakolem. Podczas żniwa, pod koniec wieku (Obj. 18:4), kłakol zostanie usunięty i spalony. Przypowieść ta pokazuje, że pole, obrazujące chrześcijaństwo, przez cały Wiek Ewangelii było mieszaniną prawdziwych wierzących (pszenicy) i wierzących tylko z nazwy (kłakolu).

Aby przeciwdziałać prawdzie głoszonej na wczesnych etapach Wiek Ewangelii, Szatan, ów niegodziwiec, zasiał w chrześcijańskim świecie ziarno błędu i światowości. To proroczo wskazuje na drugi etap rozwoju Kościoła, na czas po odejściu apostołów (Mat. 13:25). W tym czasie „tajemnica nieprawości” stała się bardziej widoczna w Kościele (2 Tes. 2:7). Drugi zbór, o nazwie Smyrna, został opisany za pomocą mieszanych słów. „Znam ucisk twój i ubóstwo, lecz tyś bogaty, i wiem, że bluźnią tobie ci, którzy podają się za Żydów, a nimi nie są, ale są synagogą Szatana” – Obj. 2:9.

Przypowieść o ziarnku gorczycy - Mat. 13:31-32 - Pergamon

W następnym okresie Kościół wzrastał w światowej potęgę. Jezus opisał go jako maleńkie ziarnko gorczycy, które stało się drzewem na tyle dużym, że ptaki mogły zamieszkać w jego gałęziach. Pogańskie Imperium Rzymskie, które najpierw prześladowało Kościół, zmieniło kurs i przyjęło chrześcijaństwo jako swoją oficjalną religię. Nominalne imperium chrześcijańskie zdobyło dominację nad cywilną władzą państwa. Podczas etapu zboru w Pergamonie, Jezus w duchu pochwalił prześladowaną klasę, mówiąc: „Trzymasz się mocno mego imienia i nie zaparłeś się wiary we mnie, nawet w dniach, kiedy Antypas, świadek mój wierny, został zabity u was, gdzie szatan ma swoje mieszkanie” (Obj. 2:13). Święci ci występowali przeciwko pogańskim doktrynom, takim jak trójca i wieczne tortury. Duchowe „wszeteczeństwo” jednak się rozpoczęło, a drzewo gorczycy nabierało mocy w walce z prawdą.

Jezus powiedział, że ci, którzy słuchali i przewyciężyli to, co mówił duch, będą jeść ukrytą mannę i otrzymają biały kamień z wypisanym na nim nowym imieniem (Obj. 2:17). Ci, którzy prawdziwie słuchają Słowa Prawdy, mają przyjmować je właściwie, a nie szukać doczesnych korzyści.

Przypowieść o kwasie - Mat. 13:33 - Tiatyra

W tej krótkiej przypowieści Jezus opisał kobietę, która dodała trochę kwasu do trzech miar mąki, aż całość została zakwaszona. Sugeruje to, że na początku mąka nie była cała zepsuta. Z czasem jednak działanie kobiety spowodowało, że całość została zakwaszona.

Odpowiadający tej relacji zbor to Tiatyra. Znajdująca się tam kobieta nosi imię Jezebel i pod jej wpływem Kościół dopuścił się duchowego cudzołóstwa z królami chrześcijaństwa. Jej pragnienie bogactwa i władzy było kwasem, który doprowadził do duchowego cudzołóstwa (Obj. 2:20-23). Lekcją dla prawdziwych wierzących jest zachowanie czystości w oddawaniu czci Bogu poprzez trzymanie się czystych doktryn.

Kolejne trzy przypowieści Jezus wypowiedział tylko do apostołów (zob. Mat. 13:36). Były one przeznaczone dla bardziej dojrzałych, jak opisano w Hebr. 5:14.

Skarb ukryty na polu - Mat. 13:44 - Sardes

„Podobne jest Królestwo Niebios do ukrytego w roli skarbu, który człowiek znalazł, ukrył i uradowany odchodzi, i sprzedaje wszystko, co ma, i kupuje oną rolę”. Ta krótka przypowieść przedstawia samego Jezusa, który opuścił niebiańską chwałę, aby odkupić Kościół i

świat, kupując go swoją krwią. Kupił pole, na którym znajdował się skarb. Po podaniu dłuższych, bardziej szczegółowych, przypowieści, w których wyraźnie widać grzech i błąd, Jezus pokazał teraz, że zbawienie ludzkości było dla Niego ważne i że umiłował ten świat.

W Przybytku najwyższy kapłan wylewał krew różnych ofiar za grzech na ziemię. Przypomina to przypowieść Jezusa i wskazuje, że oprócz zadośćuczynienia za grzech, Jezus nabył również panowanie nad ziemią, polem z przypowieści Jezusa (zob. 3 Mojż. 4:7,18,25,30). Porzucił swoje życie jako istota duchowa i chwagę niebieską, aby poświęcić się dziełu zbawienia. Za swoje ludzkie życie kupił pole i jest teraz prawnym właścicielem człowieka i jego władzy.

Temu opisowi odpowiada zbor w Sardes. W tym miejscu chrześcijaństwo osiągnęło najniższy poziom duchowości. Tylko nieliczni nie skalali swoich szat. Ci kroczyli z Panem i są tego godni. Jezus powiedział, że nie wymażę ich imion z księgi żywota. Powodem, dla którego mógł złożyć tę obietnicę, było to, że kupił pole i jego skarb. Ma prawo dać życie lub je odebrać.

Ta przypowieść podkreśla znaczenie doceniania rzeczy, które ceni Jezus. Kiedy poświęcamy się Bogu, angażujemy się w dzieło, za które Jezus umarł – przywrócenie wszystkiego, co zostało utracone.

Perła o wielkiej wartości - Mat. 13:45-46 - Filadelfia

„Dalej podobne jest Królestwo Niebios do kupca, szukającego pięknych pereł, który, gdy znalazł jedną perłę drogocenną, poszedł, sprzedał wszystko, co miał, i kupił ją”. Jezus porównał perłę o wielkiej wartości do Królestwa Niebieskiego. Wezwanie do chwały, czci i nieśmiertelności sprawia, że wszystkie inne perełki mają niewielką wartość. Ci, którzy przyjmują to wezwanie, chętnie sprzedają wszystko, co mają i poświęcają się służbie Bogu.

W Kazaniu na Górze Jezus powiedział: „Nie dawajcie psom tego, co święte, i nie rzucajcie pereł swoich przed wieprze, by ich snadz nie podeптаły nogami swymi i obróciwszy się, nie rozszarpały was” (Mat. 7:6). Te perełki są również cenne i reprezentują prawdy Słowa Bożego. Prawdy te napotkały wielki opór, lecz przetrwały i stały się jeszcze cenniejsze.

Prawdy te nie zawsze są łatwe do znalezienia. Często trzeba za nie zapłacić cenę pracy i poświęcenia. Wysiłek jest jednak nagradzany wspaniałym wglądem w myśl Boga. W tej przypowieści, podobnie jak w poprzedniej o ukrytym skarbie, obaj mężczyźni zrozumieli wielką wartość tego, co zobaczyli i sprzedali wszystko, co posiadali, aby je zdobyć. Ich szczere pragnienie obrazuje wdzięczność serca tych, którzy kochają Słowo Boże i są gotowi mu się poświęcić. Temu opisowi od-

powiada zbór w Filadelfii, okres obejmujący Reformację. W tym czasie odnaleziono wiele pereł prawdy. Najbardziej znaczącą perłą była doktryna usprawiedliwienia przez wiarę. Prawda ta wyjaśniała, że relacja z Bogiem opiera się wyłącznie na zasługach Chrystusa.

Znaczące powiązanie z Kościołem filadelfijskim znajduje się w Obj. 3:8. „Znam uczynki twoje; oto sprawiłem, że przed tobą otwarte drzwi, których nikt nie może zamknąć; bo choć niewielką masz moc, jednak zachowałeś moje Słowo i nie zaparłeś się mojego imienia”. Zbliżanie się do Boga w jakikolwiek inny sposób niż przez zasługę Chrystusa jest zaprzeczeniem skuteczności ofiary Jezusa. To zasługa okupu i nasza akceptacja otwiera drzwi do nieba. Ta cudowna perła prawdy oświeca drogę do Boga. Nikt nie może zamknąć tych drzwi.

Przypowieść o sieci - Mat. 13:47-50 - Laodycea

Jest to ostatnia przypowieść w kazaniu Jezusa. Porównuje On Królestwo Niebieskie do sieci zarzuconej w morze i zbierającej wszelkiego rodzaju ryby. Po początkowym połowie ryby zostały posegregowane, a te dobre zebrane do naczynia, a te nieodpowiednie wyrzucone. Jezus określił czas wypełnienia się tej przypowieści, mówiąc: „Tak będzie przy końcu [zakończeniu] świata” (werset 49). Przypowieść ta opisuje dodatkowy proces selekcji, który ma miejsce wśród świętych pod koniec wieku. Odbywa się to w okresie Laodycei, gdy Pan rozróżnia między letnimi naśladowcami a tymi, którzy gorliwie wypełniają wolę Bożą. Zwycięzcy zasiądą z Panem na Jego tronie, podczas gdy letni zostaną wyrzuceni z Jego ust.

Przypowieść ta różni się od oddzielania pszenicy od kąkol. Kąkol zostawiono na polu do spalenia. Tu ryby są oddzielone po wyłowieniu z morza. Br. Russell wyjaśnia: „Różne inne rodzaje ryb dostały się do sieci Ewangelii, niektóre z powodu światowych ambicji [...], inne z powodu przywilejów społecznych i pozycji, inne, ponieważ pragną oddychać atmosferą moralności [...], itd.” (R5048).

Podsumowanie Jezusa

Kończąc swoje kazanie, Jezus zapytał uczniów, czy zrozumieli Jego słowa (Mat. 13:51). Gdy uzyskał od nich twierdzącą odpowiedź, powiedział: „Dlatego każdy uczony w Piśmie, który stał się uczniem Królestwa Niebios, podobny jest do gospodarza, który dobywa ze swego skarbcza nowe i stare rzeczy” (werset 52). Innymi słowy, ci, którzy mu uwierzyli, byli teraz odpowiedzialni za dzielenie się skarbami Królestwa z innymi. W miarę postępu Wieku Ewangelii wysyłał „uczonych w Piśmie” lub posłańców na każdy etap historii Kościoła, aby pomagali wierzącym zrozumieć stare prawdy w nowy dla nich sposób. Ta odpowiedzialność naturalnie przechodzi na wszystkich, którzy wierzą.

Życie pod koniec Wieku Ewangelii jest szczególnym przywilejem. Podczas żniwa objawiono więcej prawdy niż w jakimkolwiek wcześniejszym okresie tego wieku. Te perły powinny być cenione w każdym sercu i inspirować każdego wierzącego do wierności. Słowa Jezusa są prawdziwie duchem i życiem. On dał nam słowa żywota wiecznego (Jana 6:68). Mądrzy rozumieją.

Bivol Jon